

færdig. Den 8de November gaar det paa samme Maade, og jeg fremhæver paa den anden Side, at vi ikke fik en ordentlig Finantslov i det Aar, da den midlertidige Finantslov gik hele Aaret igjennem. Det turde da være en velgrundet Formening, at Interessen for at faae en ægte Finantslov ikke styrkes ved, at man har dette Surrogat at ty til Aaret rundt. Jeg tror, at der her ligger Exempler, som maa vise, hvilken Vej vi skulle gaa, og hvilken vi ikke skulle gaa. Vi have ikke reist dette Spørgsmaal for at fremkalde nogen Konflikt. Jeg kan henvise til den anden Betænkning, som vi have afgivet over Finantsloven, og som netop viser, at naar vi ere gaede ind paa at undlade at stille Endringsforslag til Finantsloven, saa har i alt Fald en medvirkende Grund dertil været, at vi netop vidste, at vi ikke kunde faae dette Spørgsmaal bragt frem, dersom vi til Finantsloven stillede Forslag, som i Diebliffet nødvendiggjorde en virkelig praktisk Brug af en midlertidig Finantslov; thi saa vilde man kunne sige: Ja, det er noget Nøt, det er en Overraskelse, som griber hindrende og forstyrrende ind i de Tilstande, som vi nu efterhaanden ere drevne ind i, og altsaa have taget til Udgangspunkt for vore Overveielser. Det have vi erkjendt, og derfor have vi ment, at netop under saadanne Forhold som dem, der nu foreligge, under hvilke man i No kunde drøfte Spørgsmaalet, var der Anledning til at tage det op og gjøre os selv klart, om vi virkelig kunne forjære at være med til et saadant Misbrug af den midlertidige Finantslov, som vi mere og mere ere komne ind paa, og spørge os selv: Er der dog ikke Noget, der hedder Danmarks Riges Grundlov, som i dens § 49 kræver en Finantslov som Regel? og er der ikke en Praxis, som lige fra Grundlovens første Tid i Overensstemmelse hermed kræver en Finantslov som Regel, og kun som Undtagelse under overordentlige Begivenheder tilstøder, at man tyer til den Nødhjælp, hvorom Alle ere enige, at den kun kan være en Nødhjælp. Som tredie Moment vil jeg nævne, at det er jo ikke i nogen Henseende Meningen at drage saadanne Grændser, der kunne være hindrende og forstyrrende for Statslivets Udvikling under normale Forhold. Vi sige jo ikke, at vi ved at forkaste denne midlertidige Finantslov ikke ville have disse Love o. s. v.; nei, vi have kun taget det Forbehold, som efter, hvad jeg har ophørt, ogjaa stemmer med, hvad gammel Praxis saalænge har anerkjendt. Selvfølgelig er der her et vist Spillerum for Stjønnet om, naar man vil erkjende, at saadanne Undtagelsestilsælde foreligge, at der kan blive

Spørgsmaal om at gaa ind paa en midlertidig Finantslov. Det er naturligtvis et Skjøn, som under alle Omstændigheder forbeholdes. Naar man derimod vil sige, at nu har dette gaet i saa mange Aar, bredt sig og bredt sig, tilsidst endog efter Omstændighederne fortrængt Finantsloven, og vi tage da Forholdene som de ere og tage deres Konsekvenser, saa er dette Noget, som vi forvort Bedkommende ikke ønske at være med til. Vi have ønsket ved vort Forslag at give Thinget Leilighed til at udtale, om det ikke finder, at de midlertidige Finantslove ikke bør gaa saa grumme upåagtede hen som hidtil, om der ikke er Anledning til at drage Grændser for Tilladeligheden af deres Anvendelse i Overensstemmelse med, hvad Grundlovens utvivlsomme Forskrift kræver, og at altsaa i Tilfælde, hvor der kan blive Spørgsmaal om dem, Spørgsmaalet om deres Indhold maa optages til Overveielse og eventuel Drøftelse, inden der kan blive Tale om en Vedtagelse. Det er disse Betragtninger, der have ledet os til at stille Forslaget, og jeg vil endnu kun sige, at vi selvfølgelig gaa ud fra, at naar man erkjender, at det, som vi tro, er et Grundlovskrav, der er at fyldestgjøre, at føre os tilbage paa den rette Vej fra de Afveje, vi ere drevne ind paa, ville vi ogsaa fra alle Sider møde den Tilslutning, det Arbejde, som udkræves fra dem, for at virkelig grundlovmæssige Tilstande kunne opretholdes. Det gaa vi ud fra; vi ere ikke berettigede til at gaa ud fra Andet, end at man fra alle Sider vil bestræbe sig for, at hvad der erkjendes for at være Grundlovens Regel og god gammel grundlovmæssig Praxis maa holdes i Væ, saa at saadanne Tilstande maa komme frem, at vi uden at blues kunne sige, at vi ere med til at opretholde dette Bud, som det staar, og som det virkelig bør opretholdes, og sige: Vi have været inde paa andre Veie, men vi ere vendte tilbage til det, vi maa erkjende for det Rigtige. Naar vi gaar ud derfra, er det en Selvfølge, at vi ikke i nogen Henseende have Grund til at frygte Konsekvenserne deraf. Vi gaa ud fra, at Reglen vil blive overholdt, at det Samarbejde og den Smødelommen, som udkræves, vil blive udvist og for saa vidt et gunstigt Resultat vil komme. Jeg vil endnu kun sige, at for saa vidt der i de senere Aar saa meget er fremhævet Spørgsmaalet om provisoriske Finantslove og udtalt Frygt derfor, maa man lægge Mærke til, at Arm i Arm med den første midlertidige Finantslov kom den første foreløbige Finantslov, og at den foreløbige Finantslov af 1877 netop ikklædte sig Formen af en midlertidig Bevillingslov, samt at der er de Forsattere,